

[Justitsministeren.]

riet hørte derefter Socialministeriet den 11. Juli 1938. Socialministeriet har endnu ikke svaret, idet Sagen har beroet først paa Befolkingskommissionens tredie Betænkning, senere paa almindelige Overvejelser om en Omlægning af hele Mødrehjælpsinstitutionen, Overvejelser, som formentlig snart er afsluttet.

Samme ærede Medlem rettede derefter et baade omfattende og kraftigt Angreb paa Retslægeraadet, det „verdensfjerne“ Retslægeraad, der dog i øvrigt bestaar af delvis verdenskendte Navne. Jeg skal nærmere overveje det ærede Medlems Udtalelser, derunder Kravet om et jysk Retslægeraad, men jeg synes dog, jeg skylder det bestaaende at knytte et Par Bemærkninger til det ærede Medlems Angreb. Det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen angreb Retslægeraadet paa Grundlag af et enkelt Tilfælde, hvor der har været Uoverensstemmelse mellem Retslægeraadet og vedkommende Overlæge om en i lettere Grad aandssvag ung Mands Anbringelse. Jeg maa sige i Almindelighed, at det kan være overordentlig vanskeligt efter Omstændighederne at afgøre, om man er lettere aandssvag eller ej. Det nævnte Tilfælde skal jeg ikke komme ind paa, idet Afgørelsen her er truffet af vedkommende Landsret.

Om Retslægeraadets Virksomhed skal jeg oplyse, at den for faa Aar siden var Genstand for Overvejelse i et sagkyndigt Udvalg, og at Retslægeraadets Organisation paa Grundlag af dette Udvalgs Arbejde er ordnet ved en Lov af 15. April 1935. Efter denne Lov bestaar Retslægeraadet af 7 Medlemmer foruden en Kreds af sagkyndige. Af Raadets Medlemmer skal de tre have særlig Indsigt i Psykiatri, den ene tillige særlig Indsigt i Aandssvagevæsen. Disse Medlemmer udgør den psykiatriske Afdeling, der behandler de Raadet forelagte Tilregneligheds- og Færlighedssager. Der behandles aarligt mellem 600 og 700 Tilregneligheds- og Færlighedssager, og det siger sig selv, at Raadets psykiatriske Afdeling baade paa Grund af Medlemmernes Kvalifikationer — de paagældende Medlemmer er tillige Ledere af store Anstalter eller Hospitalsafdelinger — og det store Antal Sager i Virkeligheden repræsenterer den største Sagkundskab, vi kan fremskaffe paa dette Omraade.

Sagerne behandles ved Cirkulation, i Tvivlstilfælde ved mundtlig Drøftelse mellem Medlemmerne, ligesom der i Til-

fælde af væsentlig Uoverensstemmelse i Henhold til Loven finder skriftlig eller mundtlig Forhandling Sted mellem Retslægeraadet og den Overlæge, der har foretaget den forudgaaende Observation. Naar Forhandling med vedkommende Overlæge ikke har fundet Sted i det af det ærede Medlem omtalte Tilfælde, skyldes det, efter hvad der er oplyst for mig, at Uoverensstemmelsen mellem Retslægeraadet og Overlægen i dette Tilfælde er at føre tilbage til en principiel Uoverensstemmelse vedrørende den Vægt, der kan lægges paa de lettere aandssvages Opførsel netop under Opholdet i en Anstalt. Denne principielle Uoverensstemmelse har tidligere været Genstand for Forhandling mellem Raadet og Overlægen, uden at det er lykkedes at udjævne den, og en Forhandling i det paagældende Tilfælde vilde formentlig derfor være formaalsløs.

Spørgsmaalet om en Deling af Retslægeraadet efter stedligt Omraade har været drøftet af det Udvalg, der har udarbejdet den nugældende Lov. Man fandt en saadan Deling mindre hensigtsmæssig, dels fordi den gældende Centralisering betyder en Styrke for Raadet, hvorved man har kunnet samle den højeste Sagkundskab, faa tilvejebragt det størst mulige Erfaringsmateriale og sikre, hvad der heller ikke er ligegyldigt, den størst mulige Ensartethed i Behandlingen og Afgørelsen, dels ogsaa af økonomiske Grunde. Spørgsmaalet har altsaa været overvejet for ikke længe siden, men der er selvfølgelig ikke noget til Hinder for, at man kan overveje det paa ny. Jeg indrømmer det ærede Medlem Hr. Holger Eriksen, at Sagerens Antal i de senere Aar har været saa stærkt stigende, inden for Retslægeraadet, at der maaske er Grund til at tage hans Udtalelser op til nærmere Drøftelse.

Det ærede Medlem Hr. Rager fremsatte ligesom i Fjor forskellige og lige saa interessante Betragtninger — det var væsentlig de samme — vedrørende Færdighedsforhold og den forestaaende Revision af Færdighedsloven, som dog efter Forhandling i et Ministermøde før Rigsdagens Aabning næppe vil kunne ske i indeværende Samling. Der bliver derfor tilstrækkelig Tid til at overveje det ærede Medlems forskellige Henstillinger og gode Raad, og det skal ogsaa blive gjort, saa meget mere som det var nogle af de mest omdisputerede og vigtigste Færdighedsregler, det ærede Medlem omtalte. Den specielle Kritik, han fremsatte af de formentlig for